

dagssamling faa et Forslag til Revision af Sygekasseloven lagt paa Tingets Bord og helst først i Rigsdagssamlingen.

Valdemar Olsen: Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), som nu talte, mente, at det foreliggende Lovforslag nærmest vilde blive en Papirlov, som han udtrykte sig, og han støttede denne Antagelse paa, at Tuberkuloseovens Bestemmelser om Plejehjem for Tuberkulosepatienter ikke havde givet sig Udslag i Praksis, idet man ikke, saa vidt det ærede Medlem vidste, havde faaet et eneste af de Plejehjem, som stod omtalte i Tuberkuloseoven, oprettet endnu. Jeg mener ikke, det ærede Medlem har Ret i at slutte fra Tuberkuloseoven til det foreliggende Forslag; thi medens der jo aabenbart ikke har været Brug for disse Plejehjem for Tuberkulosepatienter, i alt Fald ikke endnu — Lægerne mene jo, at i den nærmeste Fremtid ville nogle af disse Hjem opstaa, men der har altsaa ikke været Brug for dem endnu — saa mener jeg, at der i høj Grad er Brug for de Plejehjem for kronisk syge, som omtales i det foreliggende Lovforslag. Sagen er nemlig den, at paa vore Hospitaler er der slet ikke Plads for kronisk syge. Vore Hospitaler ere Helbredelsesanstalter og dyre Helbredelsesanstalter. Der er altid paa Hospitalerne ikke alene i København, men overalt, Brug for flere Senge, end der findes. Vi leve altsaa under permanent Hospitalsnød for Øjeblikket rundt omkring i Landet. Det vil sige, at de kronisk syge, de, der ere opgivne af Lægerne, de, som ikke kunne helbredes, de kunne ikke faa Lov til at tage Pladserne op paa Hospitalerne, de maa ud af Hospitalerne for at give Plads for de syge, som kunne helbredes.

For det andet ere Hospitalerne dyre. Det kan ikke betale sig for Kommunerne at have Patienter, som ikke kunne helbredes, liggende paa de forholdsvis dyre Hospitaler. Hospitalerne staa vistnok ret højt herhjemme; de ere vistnok gode, udmærket gode; men de ere tillige dyre. Naar vi om kort Tid faa Rigshospitalet, ville vi vistnok se en Helbredelsesanstalt efter alle Nutidens Fordringer, en ganske fortrinlig Helbredelsesanstalt; men den er ogsaa dyr, og som det er med Rigshospitalet, saaledes ogsaa med Kommunens Hospitaler i København og paa Frederiksberg og vistnok overalt i Landet; de ere gode Hospitaler, men dyre Hospitaler, og saa er det ogsaa ret urimeligt, at disse Hospitaler skulle optages af Patienter, som der ikke er noget at gøre

ved, som ikke kunne helbredes. Derfor have vi Forslagsstillere ment, at det netop vilde være rigtigt, om man fik oprettet saadanne Plejehjem sideordnede med Hospitalerne, men som ikke behøvede at være saa dyre, fordi de foruden det almindelige Lægetilsyn kun behøvede at være Plejehjem. Paa den Maade kunde Hospitalerne blive brugte til det, de ere beregnede til, nemlig til at helbrede dem, der kunne helbredes, og derfor mener jeg, det vilde være rigtigt, om man vedtog dette Lovforslag. Det er jo udarbejdet i nøje Sammenhæng med Tuberkuloseoven, efter de samme Principper, og for saa vidt det bliver til Lov, at Staten træder til med sin Støtte til Oprettelse af saadanne Hjem, føler jeg mig i alt Fald ganske overbevist om, at de forskellige Kommuner og Amdsraad ville benytte Loven og oprette saadanne sidestillede Plejehjem omkring ved vore Hospitaler, som kunne optage de kroniske syge. Thi at der er en saadan Trang til Stede, synes jeg, er ret indlysende. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) indrømmede jo selv, at der overalt i Landet var kronisk syge, som laa hjemme eller paa Steder, hvor de ikke havde den Pleje, de kunde gøre Fordring paa. Det er da ogsaa Tilfældet, og jeg ved jo da i alt Fald, at Lederne af de københavnske Hospitaler intet hellere ønske, end at man kommer bort fra at have de kronisk syge paa de københavnske Kommunehospitaler, og gerne ville bringe Ofre for at faa saadanne Plejehjem oprettede til at supplere Hospitalerne med.

Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) udtalte, at Sygekasseloven kunde forandres, saaledes at Sygekasserne ogsaa kom til at betale Sygehjælp til kronisk syge. Jeg synes ikke, de to Spørgsmaal have det mindste med hinanden at gøre. Thi de kronisk syge, som Sygekasserne kunne komme til at hjælpe, ere ikke af den Art, som man har tænkt paa ved Fremlæggelsen af dette Forslag. Sygekasserne hjælpe jo kun en begrænset Tid. Naar de 60 Ugers Sygehjælp er oppebaaren, have Sygekasserne ikke mere med vedkommende at gøre. Det vil kun være i ret beskedne Former, at Sygekasserne her kunne træde hjælpende til. Det, vi trænge til, er at faa Plejehjem, hvor disse Patienter, i Stedet for at ligge rundt omkring paa Steder, hvor de ikke finde fornøden Pleje og Næring, kunne komme ind, naar de ere saa syge, at de ikke ere i Stand til at klare sig og tjene deres Ophold ude i Livet.